

Sygn. akt II Ca 439/13

POSTANOWIENIE

Dnia 07 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Wojciech Vogt
Sędziowie:	SSO Marian Raszewski (spr.) SSO Janusz Roszewski
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 07 listopada 2013 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z wniosku P. M. (1)

z udziałem M. K., Starostwa Powiatowego w K., Urzędu Gminy B., Skarbu Państwa - Regionalnego Zarządu Gospodarki Wodnej w P.

o rozgraniczenie

na skutek apelacji uczestniczki postępowania M. K.

od postanowienia Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 24 kwietnia 2013r. sygn. akt I Ns 344/11

postanawia:

1. oddalić apelację,
2. zasądzić od uczestniczki postępowania na rzecz wnioskodawcy kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 439/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu dokonał rozgraniczenia nieruchomości położonych w Ż. gmina B. składających się z działek nr (...), której właścicielem jest wnioskodawca z działkami nr (...), której właścicielem jest uczestniczka postępowania M. K. i ustalił granicę między nimi według linii biegnącej pomiędzy punktami 20a-y3-21a- 22a-y2-17a-11a oznaczonych na planie biegłego geodety Z. M. (1) z dnia 28.09.2012 r.

Sąd Rejonowy ustalił, że wnioskodawca jest właścicielem nieruchomości położonej w Ż., w skład której wchodzi m.in. działki nr (...), zaś uczestniczka postępowania jest właścicielką nieruchomości obejmującej m.in. działki nr (...).

(...) obojga zainteresowanych są gruntami niezabudowanymi, wykorzystywanymi pod uprawy.

W dniu oględzin nieruchomości pomiędzy działkami nr (...) nie było miedzy, a granicę władania wyznaczała tylko granica pomiędzy zasianym na działce nr (...) zbożem i posadzonymi na działce nr (...)ziemniakami. Pomiedzy działkami nr (...) pomiędzy zasiewami – zbożem na obu działkach na pewnej długości znajdowała się przerwa o szerokości około 20 cm, która w dalszej części zanikała, a następnie pojawiała się w drugiej P. długości działek jako miedza wyniesiona ponad grunt o szerokości 15- 20 cm.

W sprawie możliwe okazało się ustalenie granicy na podstawie stanu prawnego w oparciu o dane z ewidencji . Ustalona na planie biegłego linia graniczna jest zgodna ze szkicem z pomiaru wsi Ż. z 1966 r. dokumentacją znajdującą się w zasobie geodezyjnym i kartograficznym, która pokrywa się z dokumentacją znajdującą się w księgach wieczystych prowadzonych dla nieruchomości stron, a granica ustalona przez biegłego odzwierciedla przebieg granic wynikający z map geodezyjnych stanowiących jeden z podstawowych dokumentów niezbędnych przy założeniu księgi wieczystej.

Stanem prawnym przy ustalaniu granic nieruchomości jest również stan wynikający z zasiedzenia przygranicznych pasów gruntu, który podnosiła uczestniczka postępowania, jednakże ta nie wykazała, że jej poprzednicy prawni uzyskali posiadanie samoistne przygranicznych pasów gruntu stanowiących część działek nr (...) i przez 30 lat posiadania to wykonywali do linii wskazanej przez nią, a uwidocznionej na planie biegłej geodety.

W apelacji uczestniczka postępowania zarzuciła naruszenie prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 172 kc i 6 kc przez przyjęcie, że nie wykazała iż granica biegnie miedza w sposób trwały i widoczny, zaznaczony na mapie biegłego geodety:

Naruszenie art. 233 kpc i art. 328§2 kpc przez błędną ocenę dowodów i pominięcie stanu spokojnego posiadania wynikającego ze zgromadzonego materiału dowodowego.

Skarżąca wniosła o zmianę postanowienia przez ustalenie granicy pomiędzy nieruchomościami w oparciu o zasiedzenie przygranicznych pasów gruntu, względnie uchylenie postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. .

Wnioskodawca domagał się oddalenia apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił stan faktyczny sprawy, przez co Sąd Okręgowy dokonane ustalenia uznaje za własne i akceptuje prawną ich ocenę.

Podnosząc zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 172 kcc i art.6 kc skarżąca wskazała, iż postępowanie toczyło się na skutek połączenia dwóch spraw: jednej z wniosku P. M. (1) (I Ns 344/11) o rozgraniczenie oraz z wniosku M. K. ((...)) o zasiedzenie. Sprawy te Sąd Rejonowy połączył do wspólnego rozpoznania. Skarżąca zarzuciła, że w sentencji postanowienia o rozgraniczenie Sąd nie orzekł w przedmiocie zasiedzenia będącego przedmiotem wniosku M. K.. Sąd uchylił się od merytorycznego rozpoznania wniosku a w kwestii zasiedzenia wypowiedział się jedynie w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Tak postawiony zarzut uznać trzeba za bezpodstawny. Istotnie Sąd Rejonowy połączył sprawę z wniosku M. K. ze sprawą o rozgraniczenie. Skarżąca w swoim wniosku pierwotnie domagała się stwierdzenia, iż nabyła przez zasiedzenie nieruchomość obejmującą część działek o nr (...) należących do P. M. (2). Jednakże pomija to, iż wtoku postępowania, na rozprawie w dniu 15.04.2013 r. (k. 216) jej pełnomocnik zrezygnował z żądania zasiedzenia, a wnosił o rozgraniczenie nieruchomości w oparciu o zasiedzenie przygranicznych pasów gruntu. Należy w związku z tym podnieść, że gdyby nawet doszło do rozgraniczenia w oparciu o zasiedzenie przygranicznych pasów

gruntu - to wbrew zarzutom skarżącej Sąd nie powinien zamieszczać w sentencji postanowienia rozgraniczeniowego rozstrzygnięcia o zasiedzeniu, a wypowiedzieć się jedynie w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia. Jest tak dlatego, że zasiedzenie przygranicznego pasa gruntu jest w sprawie o rozgraniczenie nieruchomości przesłanką rozstrzygnięcia i zarazem stanowi jeden z kilku przypadków stwierdzenia faktu zasiedzenia w innej sprawie aniżeli w postępowaniu o zasiedzenie (zob. III CZP 142/94).

Przesłankę zasiedzenia Sąd Rejonowy należycie zbadał poprzez przeprowadzenie zawnioskowanych dowodów (łącznie z oględzinami nieruchomości) i na ich podstawie doszedł do słusznego wniosku, iż zasiedzenie przygranicznych pasów gruntów wnioskodawcy nie nastąpiło ani przez uczestniczkę postępowania, ani też przez jej poprzedników prawnych.

Całkowicie chybione są argumenty zawarte w apelacji, dotyczące nieprawidłowej oceny materiału dowodowego, a zwłaszcza zeznań świadków w przedmiocie przebiegu granicy. Sąd Rejonowy zgodnie z przysługującą mu zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w art. 233§1 kpc ocenił wiarygodność i moc tych dowodów z uwzględnieniem powszechnych i obiektywnych zasad doświadczenia życiowego wyprowadzając z zebranego materiału dowodowego logiczne wnioski. Sąd nie przekroczył granic zakreślonych w art. 233§ 1 kpc w ocenie zeznań świadków słuszenie uznając, że dowody te mają znikomą wartość dowodową, jeśli zważyć, że na gruncie brak jest śladów i znaków wskazujących na istnienie określonej linii, do której miałyby sięgać samoistne posiadanie części działek wnioskodawcy przez uczestniczkę postępowania.

W takim stanie rzeczy zasadnie Sąd Rejonowy ustalając przebieg spornej granicy według pierwszego kryterium określonego w art. 153 kc wziął pod uwagę urzędowe dokumenty stwierdzające stan prawny nieruchomości oraz dokumenty określające położenie punktów granicznych i przebieg granic, które stały się podstawą opinii biegłego geodety Z. M., który należycie i przekonująco uzasadnił swoje stanowisko.

Skarżąca zresztą ustaleń Sądu co do przebiegu granicy wynikającej z dokumentów nie zakwestionowała domagając się w istocie również rozgraniczenia w oparciu o stan prawny, ale wynikający z zasiedzenia przygranicznych pasów gruntów. To żądanie nie zostało słuszenie przez Sąd uwzględnione.

Z podanych przyczyn apelacja podlegała oddaleniu (art. 385 kpc w zw. z art. 13§2 kpc).